

A márciusi közgyűlés jog dönteni a színház házikezelésének fenntartása kérdésében.

Mit tárgyal a titkos tanácsülés? — A bíróság elé kerülnek az újabb kisajátítási ügyek.

(A Délmagyarország munkatársától.) A városházán ismét divatba jöttek a zárt, titkos tanácsülések, amelyek azonban külsőségeikben is eltérnek egyéb testületek, vagy hatóságok titkos tanácskozásaitól. Ha Töreky tanácselnök rendeli el a zárt tárgyalást, akkor a törvényszéki szolgák a hallgató közönséget és az újságírókat távolítják el a tárgyalóteremből, ha viszont a tanácsnak támad kedve a titkosságra, akkor a tanácskozási teremből önmagát rekeszti ki és a nyilvánosságot, az újságírókat hagyja benn. Hétfőn is így történt. Tizenegy óra után néhány perccel a polgármester összesugott a mellette ülő referenstanácsnokkal, majd a következő pillanatban, szinte adott jelre, felemelkedett helyéről a tanács valamennyi tagja és eltűnt az egész tanács a polgármesteri szoba párnázott ajtaja mögött. A polgármester szobájából a tanácssterembe nem is tért vissza egyetlen szemlélő sem, hanem egy óra felé a polgármesteri hivatalon keresztül tértek vissza hivatalaikba.

A titkos tanácsülés tárgyról a polgármester érdeklődésünkre csak annyit mondott, hogy a tanács a *rögtöni segélynyújtás plakátjainak kötelező kifüggesztéséről* és a színházról beszélgetett. A belügyminiszteri rendelet áttanulmányozása után megállapította a tanács, hogy a hárompengős plakátokat minden olyan városi hivatalszobában is ki kell függeszteni, ahol négyenél több tisztviselő dolgozik, vagy ahol a közönség nagyobb számban fordul meg. Ezért volt az ülés titkos. A színházi vonatkozású tanácskozásról pedig csak a következőket mondotta:

— Foglalkoztunk azzal a kérdéssel is, hogy mikor döntsük el

a házikezelés

sorsát. A tanács megállapította, hogy ebben az ügyben már a márciusi közgyűlés elé kell javaslatot terjeszteni, hogy a közgyűlés idejében eldönthesse, a jövő szezomban fenn kívánja-e tartani a házikezelés rendszerét, vagy sem.

A titkos üléssel kapcsolatban mást nem mondott a polgármester, pedig nyilvánvaló, hogy ennyiért nem volt érdemes visszavonulnia a tanácsnak a párnázott, a nyilvánosságmentes ajtó mögött.

Érdeklődésünkre más forrásból megtudtuk, hogy a tanács a zárt ajtó mögött egészen érdekes

kisajátítási ügyeket

tárgyalt, amelyek a Templom-tér rendezésével vannak összefüggésben. A közgyűlés, mint emlékeztetés, amikor elhatározta, hogy a kultuszminiszter kívánságára és terve szerint rendezi a fogadalmi templom környékét, kisajátítási jogot kért a kereskedelmi minisztertől azokra a Templom-téri telkekre és házakra, amelyek belecsekk a tér rendezési vonalába. Ezek közé tartozott az az épülettömb is, amelyet a Zrínyi-ucca, a Templom-tér, az Eötvös-ucca és a Gizella-tér határol. Ebben a tömbben van dr. Tóth Béla főjegyző háza, amelyet a város már békés egyezség alapján megvásárolt a tulajdonosoktól százhuszonezer pengőért. Itt van Wiedermann József örökösének két földszintes háza és a Tukacs-örökösök földszintes lakóháza is, amelyeknek megszerzése még nem sikerült.

A rendezési terv szerint ezeknek a házaknak a helyén épül majd fel a szabályozási vonalban

a püspöki palota,

az épületek megszerzésének, illetve kisajátításának költsége tehát a megyéspüspök pénztárát fogja terhelni, a kisajátítás *formaságainak* lebonyolítását azonban a város hatósága vállalta magára.

Ennek a három öreg, földszintes épületnek a kisajátítása nehéz feladatot jelent a városra.

A jelek szerint a békés megegyezés már nem sikerült és így a legnagyobb valószínűség szerint *birói uton* kell a városnak eljárnia. A Wiedermann-örökösökkel folytatott eddigi tárgyalásoknak van viszont néhány igen érdekes részlete.

A tárgyalás még Wiedermann József életében indult meg. Wiedermann az első szóra hajlandónak nyilatkozott a békés egyezségről és két földszintes házért nem kevesebb, mint *huszmilliárd koronát*, egymilliárdhatszáz ezer pengőt kért a várostól. Az alkudozás hihetetlenül szélesre elnyúlt fronton kezdődött meg, amennyiben a város képviselői a huszmilliárdra tartott ingatlanért kerek egymilliárd koronát, nyolcvanezer pengőt ajánlottak fel. Közben Wiedermann József meghalt és a két ingatlan örököseire szállt, akik tovább folytatták a várossal az alkudozást. Először az apjuk által kért egymilliárdhatszáz ezer pengő helyett mindössze egymillió pengőt, tizenkét és félmilliárd koronát kértek örökségükért, a város azonban továbbra is változatlanul tartotta fenn ajánlatát. A horribilis követelés fokozatosan morzsolódott le és néhány héttel ezelőtt

szóbelileg létre is jött már az egyezés, amely szerint az örökösök *nyolcvanezer pengőért* hajlandók lettek volna eladni a városnak, illetve a megyéspüspöknek a huszmilliárdra tartott ingatlan. Az adásvételi szerződés megkötésére a tisztai ügyészség kapott megbízatást, aki tárgyalta is a felekkel, a tárgyalás alapján megszövegezte a szerződést és várta az örökösöket, hogy azt aláírják. Az örökösök azonban többé nem jelentkeztek, amiből a városházán azt következtették, hogy megbánták és storniozták az üzletet.

Hetek multak el, míg végre jelentkezett a mérnöki hivatalban dr. Tóth Imre az örökösök képviselőjében és bejelentette, hogy az örökösök megbecsültették ingatlanuk értékét és a becslés eredménye alapján már csak *a korábban megállapított összeg kétszereséért* hajlandók eladni a két földszintes házat — a megyéspüspök urnak. A városházán erre közölték dr. Tóth Imrével, hogy sem a város, sem a megyéspüspök ezen az alapon nem tárgyal tovább az örökösökkel, hanem a két házat majd birói uton sajátítják ki.

A tárgyalások így végleg megszakadtak. Hasonló a helyzet különben a Tukacs-féle házzal is, amelynek tulajdonosai nem is közölték a várossal, hogy mennyit kérnek érte. Így valószínűleg birói utra terelődik a három épület kisajátítása.

A tanács a párnázott ajtó mögött ennek a kisajátítási eljárásnak az eshetőségeivel foglalkozott.

Fodor Jenő nem kíván megválni a színház vezetésétől.

Megcáfolja jövő évre tervezett nyugalomba vonulását híré.

(A Délmagyarország munkatársától.) A Délmagyarország legutóbbi számában részletesen beszámoltunk a színház körül a városházán elterjedt hírekről, amelyek szerint Fodor Jenő polgármesterhelyettes a jövő szezomban már nem vállalkozik a házikezelés városi színház adminisztratív igazgatására, mert — mint helyettes polgármesternek és mint a gazdasági ügyosztály vezetőjének — ennek a tisztségének a betöltésére nem maradna megfelelő ideje. Fodor Jenő állítólagos elhatározását sok helyen összefüggésbe hozták és plauzibilisebbé tették azzal a korábbi, még polgármesterhelyettesé történt megválasztása előtt hangoztatott elhatározásával, hogy *szolgálatban csak addig marad, amíg kitölti teljes szolgálati idejét*, illetve amikor teljes fizetéssel vonulhat nyugalomba. Ez az idő pedig a *jövő esztendő januárjában* bekövetkezik.

A polgármesternek ebben az ügyben adott nyilatkozata ha nem is erősítette meg a hírek valóságát, de nagymértékben valószínűsítette a felleléseket. A kérdés, mint köztudott, nem érte meglepetéssel a polgármestert, sőt válaszából kiderült az is, hogy a kérdéssel már foglalkozott és minden eshetőségre elkészülve ki is szemelte már Fodor Jenő színházi utódát dr. Pálffy József tanácsnok személyében, mint aki erre mindenkinél alkalmasabb. Ez a megoldás a városban mindenütt általános tetszéssel találkozott.

A Délmagyarország munkatársa hétfőn felkereste hivatalában Fodor Jenő polgármesterhelyettesét, aki a távozásáról, illetve lemondásáról kolportált hírekkel kapcsolatban a következőket mondotta:

— *Eszemben sincs sem az, hogy nyugalomba vonuljak, sem az, hogy lemondjak a színház adminisztratív ügyeinek intézéséről.* Ezt a megbízatást a polgármestertől, illetve a város tanácsától kaptam és addig, amíg egy polgármester, mint a tanács bizalmát bírom, megtartom tisztségemet. Ami a nyugdíjbavonulásom tervét illeti, annak csupán annyi alapja van, hogy a jövő év januárjában kitöltöm teljes szolgálati időmet és tényleg teljes fizetéssel vonulhatnék nyugalomba. Ha érvényben marad az a kormányrendelet, amely szerint azok a köztisztviselők, akik kitöltötték teljes szolgálati idejüket, azonnal nyugdíjazandók és ha a közgyűlés sem kíván tovább

aktiv szolgálatban tartani, akkor jövő év február elsején nyugdíjba is vonulok. *Különben nem*, igaz, hogy ha akarnék, már most is nyugdíjba vonulhattam volna, mert van egy hadi évem, amelyet szolgálati időmbe csak akkor számíthat a város, ha én kérem. Eddig még nem kértem, de lehet, hogy nem is fogom kérni, mert — mint mondtam — egyelőre nem is gondolok a nyugalmavonulásra. Semmi okom sincs rá, hogy elhagyjam pozícióm.

A Fodor Jenő távozásáról szóló hírek alapján különben sikerült megállapítanunk. A polgármesterhelyettes-választás idején, Fodor Jenő barátai, bizonyára az ő tudta nélkül, azzal is korteskedtek a városi városatya tisztviselők körében, hogy Fodor Jenő legfeljebb egy esztendőig marad még szolgálatban, amikor kitölti teljes szolgálati idejét, nyugalomba vonul, hogy átadja helyét a fiataloknak. A polgármesterhelyettes mostani nyilatkozata kétségtelenné teszi, hogy ennek a *felelőtlen kortesfogásnak* semmiféle komoly alapja nem volt.

A színház intendánsi állásának betöltése így tulajdonképpen tárgytalanná vált, azért mégis megkérdeztük dr. Pálffy József tanácsnoktól, a polgármester esetleges intendáns-jelöltjéről, hogy elvállalná-e a városi színház adminisztrálását. Dr. Pálffy József kijelentette, hogy abban az esetben, ha sor kerülne rá, szívesen elvállalná ezt a megbízatást is, az ismeretes körülmények között azonban erről nem lehet beszélni.

Budapesten tartózkodom február hó 9-től 14-ig.

Nagymozgékonytárgy ember

B.U

műszemeket

a legújabb művészi módon készítek és behelyezek. Található vagyok:

KLEIN DEZSŐ

látzerészéknél, IV., Keckeméti ucca 14.

Müller Károly szemművész.

